

2

EMMA

EMMA mierila na severovýchod po A2. Už mala za sebou Torrejón de Ardoz, Alcalá de Henares a Guadalajara, práve prechádzala pláňou, kým slnko jej svietilo do chrbta.

Tri minúty po devätnástej.

V istej chvíli si myslela, že sa jej nepodari vymotať z madridského chaosu. Trvalo trištvrte hodiny, kým vyšla z úplne zapchatých podzemných ciest obchodnej štvrte a napokon sa dostala na denné svetlo. Ďalšie tri hodiny zdolávala niekoľko kilometrov k mimoúrovňovej križovatke M-30. *Takto bude vyzerat' spoločnosť, keď sa vrátíme do džungle. Keď už nebudú nijaké zákony, pravidlá ani polícia, ktorá by ju prinútila rešpektovať ich.* Každý bude odkázaný sám na seba, bude presadzovať vlastný zákon, zákon silnejšieho, alebo sa podrobí ešte silnejšiemu ako on. Počas tých niekoľkých hodín mohla tento sociologický pokus pozorovať rovno pred sebou: boli takí ako ona, čo si vynútili prechod, presadili svoju moc; a potom boli bojazliví, neodhodlaní, ktorí sa radšej vzdali a rezignovali.

Pustila si rádio, čo fungovalo vtedy, ak ste mali baterky alebo ako ona batériu nabitú pred poruchou. Zápalisté hlasy vzbudzovali dojem, akoby boli všetci nadrogovaní, kým vystupujúci politici sa nútili pôsobiť upokojujúco, no zrádzali ich nezvyčajné vibrácie hlasiviek.

Správy šíriace sa na vlnách pripomínali starý dobrý katastrofický film s Charltonom Hestonom, akoby zasa cool: železnice evakuovali vyše tridsaťtisíc osôb z vlakov, ktoré stáli niekde na vidieku; palivom urgentne zásobovali pomocné generátory v nemocniciach a v iných životne dôležitých centrách krajiny; hovorca vedení vysokého napätia oznamoval, že elektrina sa čiastočne obnovila v oblastiach Katalánska, Aragónska, Baskicka, Galície, Navarry, Andalúzie, Astúrie... *Čiastočne, čo to má znamenať?* Spytovala sa Emma, keď sa neúspešne pokúšala niekoľkokrát dovolať otcovi.

Hnevala sa na seba, že v otcovom dome nedala nainštalovať zapojenie cez Starhub. Taká hlúposť! No Gail vyžadoval od svojich zamestnancov absolútnu oddanosť a nikdy si na to nenašla čas. „Ak nepracuješ priveľa, nepracuješ dost“, to bolo heslo firmy.

Sľubujem, že sa to zmení, ocko, hovoril akýsi hlas v jej vnútri – veľmi dobre to vedela – bol to pocit viny a možno sa ozvalo aj svedomie, no to bolo v podstate to isté. Bude mu viac k dispozícii, viac pri ňom; nájde si čas, aby ho navštívila; bude spať v jeho malom dome bez klimatizácie, no s múrmi hrubými ako nejaká pevnosť a so skromným zariadením, v úzkej a tvrdej posteli z detstva, ktorá vŕzgala pri najmenšom pohybe, bude mu pri ohni alebo v lete na priedomí pri zapadajúcom slnku rozprávať o svojom živote. Zmieria sa. Ocení jej úspech. A už nikdy v živote ho nenechá samého v takejto situácii.

Zahľbená do myšlienok si najskôr nevšimla, že asi sto metrov za ňou ide čierna Volta. Rovnakou rýchlosťou, čiže trochu nad limitom, a nikdy nezrýchli ani sa nepriblíži, akoby boli spojené neviditeľným lanom.

No čo, od svojich začiatkov má Volta v Španielsku už štyridsaťpäťtisíc vozidiel. Dve Volty na diaľnici, to nie je nič prekvapujúce.

* * *

Pri nasledujúcom výjazde vyšla zo šesťprúdovej diaľnice. Pustila sa po malej vidieckej ceste vedúcej do Sigüenzy.

Pozrela sa do spätného zrkadla.

Videla, že čierna Volta bliká doprava a odbočuje za ňou. A potom? V Sigüenze predsa mohlo byť aj niekoľko majiteľov Volty. A možno zažili tie isté problémy pri východe z hlavného mesta.

Za kruhovým objazdom cesta mierila rovno v smere svetla zapadajúceho slnka. Emma pocítila, že terén stúpa, a cesta začala opisovať zákruty medzi vyprahnutými kopcami s mladým porastom a so zelenými dubmi.

Na nasledujúcej zákrute musela spomaliť, lebo sa ocitla za kamiónom naloženým kliečkami s ovocím a so zeleninou. Vo vzduchu bolo cítiť pach benzínu a krmiva a Emma zatvorila okno. Čoskoro sa Volta znovu ukázala. Prilepila sa jej na zadné sklo a trpezlivo vyčkávala, kedy bude mať príležitosť predbehnúť ju.

Emma ju pozorovala v spätnom zrkadle. Okná mala tieňované, na prednom skle sa odrážalo medené svetlo súmraku a veľký oblak v tvare kovadliny, takže Emma nemohla vidieť, kto je vnútri.

O sto metrov ďalej využila príležitosť a predbehla kamión, videla ho vzdaľovať sa v spätnom zrkadle, kým čierna Volta ho takisto predbehla.

Keď vošla do Sigüenzy, bolo 19 hodín 38 minút. Za čerpacou stanicou Repsol zahla vľavo a pokračovala popri obrobených poliach a prasacích farmách, od ktorých sa dostal dovnútra prenikavý zápach napriek zatvoreným oknám. Potom sa cesta znovu začala vlniť medzi skalnatými stráňami, kam sa upierali lúče zapadajúceho slnka.

Usadlosť jej otca neoznačovala nijaká tabuľa. Bolo v nej celkom sedemnášť obydľí, vrátane toho otcovho. Podobne to vyzeralo v iných

usadlostiach okolo Sigüenzy, počet obyvateľov sa každým rokom zmenšoval.

Spomalila: bola už takmer v cieľi a kľukatiaca sa cesta bola v zlom stave, takže jej nezáležalo na tom, či príde o dve či tri minúty skôr.

Väčšmi ako cesta ju však zaujímal stav jej otca. Predstavila si, ako bez života a so sinavou tvárou leží pri prístroji s vybitou batériou. Cyanóza. To slovo malo zlovestnú kovovú farbu. Potom ďalšia myšlienka zahnila tú predchádzajúcu: bolo to niečo súvisiace so StarCo, čo nepovedala svojmu otcovi ani nikomu inému, čo by nebola povedala ani svojej najlepšej priateľke – keby bola takú mala. To niečo by bolo podporilo otca v boji proti technológiám, bolo by potvrdilo to šialenstvo, aké pripisoval novým miliardárom, podľa neho schopným zahrávať sa s osudom ľudstva, tak ako keby hrali šach. Emma to niečo nosila v sebe. A v deprimujúcich chvíľach nebola ďaleko od toho, aby mu dala za pravdu. Ona sama pocítila pri niektorých aktéroch vo vyspelých technológiách – pri tých, ktorí naozaj menili svet, ktorí písali novú stránku v dejinách ľudstva, – nejasný pocit, zmes moci a zraniteľnosti, opojenia technológiami a strachu zo straty kontroly. Niekoľkokrát mala tento pocit, že aj tí najambicióznejší spomedzi nich – takí ako Mark Zuckerberg, Sam Altman či Milton Gail – prežívali pri týchto prevratných udalostiach úzkosť.

Zdalo sa, že odteraz sa u všetkých, hoci sú skrytí pred pohľadmi za mikrofónmi, prejavuje akýsi tajný nepokoj pred smerovaním, ktoré už nikto nemôže zastaviť. Akoby si napokon uvedomili – hoci priveľmi neskoro, v podobe akejsi novej a u nich paradoxnej pokory, že evolúcia či revolúcia, ktorú spustili, uniká ich kontrole.

Vošla do novej zákruty a pozrela sa do spätného zrkadla.

Čierny tieň.

Volta...